În prag de An Nou

RETROSPECTIVĂ ȘI PERSPECTIVE

ION BALAȘ
vicepreședinte al F. R. FOTBAL

Odată cu jocul Steagul roșu — Rapid a căzut cortina peste sezonul competițional fotbalistic al anului 1971, poate (dacă nu chiar sigur) cel mai zbuciumat din istoria de peste o jumătate de secol a acestui popular sport.

Prin ce s-a diferențiat acest an competițional de anii precedenți ?

Iată o întrebare la care voi încerca să răspund.

În primul rînd, ar trebui menționat că pentru prima oară în istoria campionatului european (titlul corect „Cupa europeană a națiunilor", fostă la origine „Cupa Henry Delaunay", soră mai mică a „Cupei Jules Rimet") deci după 14 ani de la prima ediție a acestei competiții. România depășește hotarul sever al preliminariilor, calificîndu-se în sferturile acestei competiții, înaintea unor puteri fotbalistice tradiționale, unele chiar foste medaliate la trecutele campionate mondiale (Cehoslovacia, Suedia, Spania, Portugalia, Franța și altele). Este un succes care, fără a-l supradimensiona confirmă, totuși, **orbita ascendentă pe care este angajat în ultimii ani fotbalul românesc**, succes care reprezintă, în același timp, o continuare a „etapei Guadalajara".

Tot pentru prima oară în istoria fotbalului nostru, trei echipe de club ajung în turul III al competițiilor europene intercluburi iar două răzbat în sferturile de finală care vor avea loc în primăvară. Oricum, aceasta este o performanță pe care, deocamdată, în acest an, nu au atins-o decît Anglia, Olanda și R.F.G. (care încă din start au pornit cu mai multe echipe). Chiar dacă performanța în sine nu are în ea nimic de senzațional, este cazul să reținem FENOMENUL în sine, care vine să confirme că **succesele „naționalei" nu mai sînt singulare și că procesul de maturizare a fotbalului nostru ca rezultat al unor îndelungate căutări și eforturi, a început să se extindă și la nivelul cluburilor, ceea ce constituie o garanție și o promisiune pentru viitor.**

Este evident că aceste rezultate sînt, înainte de toate, consecința unor îmbunătățiri intervenite în munca cluburilor, a priceperii și pasiunii unor antrenori, a modului în care jucătorii echipelor respective au înțeles să-și facă datoria și să onoreze fotbalul nostru.

Ca la fiecare sfîrșit de an, cînd bilanțurile (deși articolul de față nu are o asemenea pretenție), capătă și note festive, este cazul să adresăm **un gînd frumos și calde felicitări celor care au făurit aceste performanțe, precum și tuturor celor care au contribuit la ele.**

Este evident că aceste succese deschid perspective deosebite pentru 1972, dar impun, în același timp, și **responsabilități considerabil majorate.**

Examenele anului 1971 au fost trecute, în general, cu bine, dar în fotbal bucuriile nu au voie să dureze decît... pînă la vestiare. Cine uită acest adevăr axiomatic plătește ! Suficiența și automulțumirea se răzbună aici mai repede decît, poate, în orice alt domeniu. **De aceea, apreciind cum se cuvine rezultatele internaționale ale anului 1971, nu avem voie să uităm că anul ce va începe peste cîteva zile, va fi cel mai greu și cel mai încărcat din existența zbuciumată a acestui sport.** Fotbalul românesc este chemat să susțină consecutiv examenele campionatului european, ale jocurilor olimpice, precum și primele jocuri preliminarii ale campionatului mondial. La acestea, nu trebuie să uităm să adăugăm și competițiile europene intercluburi. Și toate acestea într-un an...

În ceea ce privește turul campionatului național de fotbal, ediția 1971-1972 sînt de menționat, fără pretenția unei analize, cîteva simptome pozitive, care chiar dacă nu-și etalează mai pregnant și mai sistematic apariția, sînt reconfortante **prin premisele pe care le creează pentru viitorul apropiat.**

Aș menționa, în primul rînd, **capacitatea de efort sporită simțitor în acest an.** Cursurile cu antrenorii divizionari, introducerea unor teste precise de măsurare a capacității fizice și-au dovedit utilitatea. Sîntem pe un drum bun, dar mai avem încă suficient de făcut pentru a realiza în teren circulația și angajamentul pe care l-am admirat la echipele engleze sau olandeze. Media de alergare a jucătorilor români într-un joc (4 000 m față de 5 000 și peste ! — ale echipelor englezești, olandeze sau germane) trebuie să suporte îmbunătățiri.

A crescut considerabil **rezistența jucătorilor la solicitările unui program extrem de încărcat.** Ultimele jocuri ale campionatului, Petrolul — U.T.A. și Steagul roșu — Rapid, confirmă din plin această afirmație. Curios numai faptul că, în vreme ce unii cronicari de specialitate acordă circumstanțe Rapidului pentru slabul finiș din acest campionat, ei uită să menționeze că și U.T.A., în fond, a avut un sezon încărcat și, chiar dacă nu a avut jucători la lotul A, a avut, în schimb, suficienți la lotul de tineret și, totuși, a terminat campionatul cu destulă prospețime. **Deci, se dovedește că acolo unde antrenamentele raționale au fost judicios însoțite de preocuparea pentru recuperare și antrenamentul invizibil, se poate face față în bune condițiuni unor solicitări care, cu cîțiva ani în urmă, ar fi fost considerate ca utopice.**

Originalitatea (dacă se poate numi astfel) a actualului campionat, o reprezintă clasamentul turului. Pentru prima oară în ultimele două decenii în fruntea clasamentului, **pe primele cinci locuri nu figurează nici o echipă bucureșteană.** Ce dovedește aceasta ?

În primul rînd, că **valoarea unor echipe din țară a crescut simțitor în ultimul timp și că echipele bucureștene** (chiar acordînd, cu toată convingerea, circumstanța solicitării jucătorilor la echipa națională) **parcurg o anumită criză.** Altminteri nu se pot explica punctele pierdute acasă, pe teren propriu, deseori în confruntări cu echipe din partea a doua a clasamentului, și aceasta chiar înaintea marilor confruntări ale naționalei din luna noiembrie cu Cehoslovacia și Țara Galilor (deci înainte de a se putea acuza oboseala acumulată la lot).

În tot cazul, **actuala configurație a clasamentului promite un retur poate mai interesant ca oricînd.** Dar, deocamdată, să reținem ca un factor pozitiv, ca element de progres creșterea „personalității" unor echipe ca „U" Cluj, S.C. Bacău, A.S.A. Tg. Mureș, Steagul roșu Brașov, ca să nu mai vorbim de U.T.A., care era o personalitate și care, și în acest an, în ciuda efectivului său extrem de redus, s-a dovedit un colectiv sudat, omogen, echilibrat, condus cu inteligență și competență de antrenorul emerit Nicolae Dumitrescu, care a găsit cea mai potrivită partitură pentru elevii săi. Plus o seriozitate și disciplină pe care am dori-o la multe echipe divizionare A.

Pozitiv este și faptul că **s-a schimbat, în mare măsură, și concepția multor antrenori despre jocul în deplasare,** materializat nu numai prin punctele acumulate în deplasare (58) ci, mai ales, prin **maniera de joc.** De fapt, se știe că maturitatea unei echipe și valoarea ei, se demonstrează, mai ales, în jocurile din deplasare... La polul opus se situează echipele Petrolul, Farul, Crișul, Politehnica, „U. Craiova etc. care abordează încă necorespunzător jocurile în deplasare.

Desigur că acest tur ne-a relevat nu numai lucruri pozitive ci și **carențe care cer în continuare eforturi pentru a fi lichidate**, în scopul ridicării valorii echipelor de club și implicit al ridicării cotei valorice a campionatului național.

Astfel, **continuă încă decalajul valoric dintre jocul în apărare și cel în atac** (deși după C.M. s-a vorbit foarte mult despre necesitatea sporirii capacității ofensive). Echipele noastre au învățat relativ bine lecția apărării, inclusiv apărarea aglomerată ca mijloc de siguranță, dar... continuăm să prezentăm, la multe echipe, lacune în atac. Cele mai esențiale lipsuri, reieșite și în recenta ședință de lucru a F.R. Fotbal cu antrenorii divizionari, sînt :

— **jocul static, cu abuz de pase laterale și înapoi**, care uneori se folosesc tactic, dar de multe ori devin „stil" al echipei ;

— **nesusținerea jucătorului cu mingea**, care deseori se trezește izolat în fața apărărilor adverse, ratîndu-se astfel prea multe atacuri bine concepute la origine ;

— **lipsa demarcărilor „explozive", surprinzătoare**, armă de temut și deosebit de eficientă în dereglarea apărărilor ermetice : este evident că atît jocul static, cît mai ales nesusținerea jucătorului cu mingea, precum și lipsa de demarcări, au înainte de toate un **suport fizic.** Ele nu se realizează deseori din insuficiențe ale pregătirii fizice legate de efortul solicitat pe distanța a 90 minute ;

— **sărăcia în arsenalul ofensiv** al multor înaintări. Procedeele tehnico-tactice în atac sînt încă limitate, iar „undoi"-urile sînt rare și stîngace.

— s-ar mai putea imputa faptul că la ora actuală **ne lipsesc în atac, vîrfuri autentice, jucători cu gabarit, impetuoși, agresivi, capabili să se „bată" cu apărările și să finalizeze eforturile echipelor.**

— **în privința aspectului disciplinar-educativ** constatăm că nu se simte încă o cotitură, așa cum o dorim cu toții. Acest lucru reiese atît din numărul mare de etape suspendare (52 față de 26 ale turului campionatului trecut), cît și din actele de indisciplină repetate ale unor jucători (Răducanu, Dinu, Dumitrache, Olteanu — F.C. Argeș, Pîrvu etc.).

Este clar că **fără progrese în consolidarea disciplinei în cluburi, în îmbunătățirea atitudinii față de muncă, dezideratele metodice de creștere și de îmbunătățire a nivelului jocurilor nu pot găsi teren fertil.** Enunțînd acest imperativ, sîntem conștienți de faptul că în viitor trebuie sporite eforturile pentru lichidarea acestor neajunsuri.

Este evident că aceste lipsuri constatate în jocul echipelor noastre, cauzate în primul rînd de insuficiențe ale procesului instructiv-educativ, vor constitui obiectul analizelor de sfîrșit de an la fiecare club și nu ne îndoim că măsurile nu se vor lăsa așteptate, **în funcție de propriile concluzii și de situația concretă a fiecărei echipe.** Singurul lucru pe care ne-am permite să-l supunem atenției celor în cauză este acela ca seriozitatea analizelor și spiritul analitic și critic să nu fie cumva exagerat, așa cum se obișnuiește (în bine sau rău) în funcție de poziția în clasament. Deja acest lucru se degajă și din declarațiile unor antrenori, apărute în presă în ultimul timp.

Acestea sînt numai cîteva din constatările mai importante ale acestui an competițional.

S-a afirmat pe bună dreptate că anul 1972 este cel mai dificil și cel mai încărcat din istoria acestui sport. Să reamintim punctele esențiale ale acestui bogat calendar :

— 8 și 22 martie : sferturile de finală ale Cupei cupelor și Cupei U.E.F.A.

— 8 aprilie : România—Franța

— 30 aprilie și 14 mai : jocuri în sferturile de finală ale Campionatului european

— 21 mai : România—Danemarca (calificare pentru J.O.)

— 7 iunie : România—R.F. a Germaniei

— 26 august — 10 sept. turneul final olimpic

— 13 septembrie turul I al competițiilor europene intercluburi

— 20 septembrie : Finlanda —România (preliminarii ale C.M.)

octombrie (data nedefinitivată) România—Albania (preliminarii ale C.M.)

Un asemenea calendar bogat, în care, firesc, campionatul și Cupa României trebuie să-și urmeze cursul normal și în care reprezentativele noastre naționale A să aspire la calificarea în turneul final de patru echipe, cea olimpică să se califice pentru turneul final olimpic și aci să candideze la un loc fruntaș, echipele de club la rîndul lor în sferturile de finală ale competițiilor europene să-și continue eventual succesele din toamnă prasupune, înainte de toate, PRICEPERE, SIMȚ RE RĂSPUNDERE și PASIUNE.

De aceea o mare importanță o capătă organizarea perioadei de iarnă.

Colegiul central al antrenorilor a recomandat, în linii mari, următoarele etape de pregătire :

Luna decembrie, pînă la 10—12 ianuarie, să fie folosită pentru odihnă și tratamente în funcție de indicațiile medicale. Ianuarie, **ca perioadă de lucru intens pentru tonificarea și călirea organismului, pentru acumulări în vederea îmbunătățirii calităților fizice de bază, iar februarie pentru omogenizarea echipelor, titularizarea eventuală de noi jucători, cristalizarea și perfecționarea ideii de joc și altele.**

S-a insistat ca turneele în străinătate pe timpul iernii să fie mai judicios analizate iar organizarea lor să aibă la bază **raționi strict metodice,** acordîndu-se o grijă mai mare perioadei cînd sînt plasate acestea, lungimii turneului, precum și tăriei adversarilor, astfel ca acestea să nu ducă la epuizare sau la intrarea timpurie în formă, ci — dimpotrivă — să contribuie la buna pregătire a echipelor, iar începutul campionatului să le găsească cu un potențial biologic ridicat, proaspete și bine puse la punct în ceea ce privește mecanismul de joc.

Aci rămîne hotărîtoare **priceperea antrenorilor în planificarea acestei perioade, a medicilor în dozarea efortului și în asigurarea recuperării, a conducerilor de club care trebuie să asigure condițiile materiale necesare și un climat de seriozitate, disciplină și colaborare între componenții echipelor și între aceștia și antrenori.**

Anul 1972 poate deveni **un an al consacrării definitive în arena internațională a fotbalului românesc** (la nivel de echipă națională, olimpică și de cluburi), cît și un an de **îmbunătățire sensibilă a campionatului național, prin lichidarea lacunelor amintite, numai într-un climat de seriozitate și înaltă responsabilitate.**

Salutînd în această direcție atitudinile intransigente ale unor cluburi față de abateri și față de cazurile de indolență,

(Continuare în pag. 8)

Carnet

LA MULȚI ANI!

de EUGEN BARBU

A fost, orice s-ar zice, un an sportiv de pomină. Altă dată tenisul de masă, atletismul și tirul, handbalul sau canotajul, dacă nu voleiul, ne făceau să scînteie penițele. De data aceasta, iată, tenisul și fotbalul, nesperatul fotbal, ne incită la laude. Despre Ilie Năstase și Ion Țiriac s-au scris tone întregi de cuvinte, profit de acest preambul pentru a trimite de aici salutul meu celor doi mari sportivi români deși revista care mă adăpostește este croită definitiv, cum arată și titlul, pe fotbal...

Nu o să repet ceea ce știe o lume întreagă, că stăm în fruntea seriei în **Cupa Europei,** situîndu-ne pe locul 6 ca valoare într-un clasament fotbalistic al continentului și că în marile competiții U.E.F.A. ne-am menținut cu două echipe din patru într-o întrecere dură, contra timp și contra obișnuință. Am asistat de curînd la desfășurarea ultimelor partide dintr-un campionat parcă interminabil, dar nu mai puțin pasionant. Avem surpriza de a vedea duminică de duminică la lucru o echipă uluitoare : **U.T.A.,** care a contrazis toate metaforele și imprecațiile unui cronicar, formație dacă vreți formată mai mult din jucători de mult aflați în situația de a primi pensie, împotriva tuturor regulilor longevității fotbalistice. Despre fenomenul arădean ar trebui discutat puțin. Iată că de la înghețarea transferărilor, contra cărora eu scriu des, clasamentele arată că echipele provinciale, cărora li se iau cei mai buni jucători de către oricine și anume cînd voiau și cînd nu voiau, se află grupate în frunte. Un **Sport Club Bacău** și o **Universitate Cluj** înaintea marilor teamuri bucureștene, pare cel puțin o curiozitate, dar realitatea este că asistăm de cîțiva ani la o adevărată demonstrație, că mai ales în provincie se duce o viață sportivă cît de cît echilibrată pentru că nu de talente ducem noi lipsă, ducem lipsă de jucători disciplinați.

Ar fi o exolicație a ascensiunii constante a echipei textiliste. O alta mi se pare că se impune : conducerea tehnică neschimbată de ani de zile. Desigur, nu garantez că în cazul unui eșec răsunător U.T.A. nu s-ar despărți de Dumitrescu, deși acesta s-a aflat, într-un sfert de secol de cînd locuiește în Arad, și în situații limită, dar oricum situația ca atare trebuie remarcată. O a treia explicație mi se pare a fi și aceea a formării unor **familii,** numite **echipe,** acolo unde rezultatele sînt cele mai bune. E meritul pedagogic al conducerilor de club, cum și meritul antrenorilor...

A fost și anul lui Angelo Niculescu, mult încercatul conducător al Naționalei, om calm, tăcut, fără multă fantezie, dar exact ceea ce trebuia unei echipe formate din personalități ce nu trebuie mult dădăcite ci lăsate să facă ce știu. Secretul : **a asambla...**

În sfîrșit a fost anul jucătorilor. Clasamentele revistelor și ziarelor pun în circulație numele celor mai buni pe 1971 : Dobrin, Dumitru, Domide, Lupescu, Dembrovschi, Dinu, Lucescu, Radu Nunweiller, Iordănescu, Lereter și alții. Îmbucurător e faptul că avem la ora de față cel puțin două echipe naționale, una **care se ține** și alta **care vine,** demne de a ne reprezenta oriunde în lume. Îmi place cel mai mult dîrzenia celor ce au fost în Mexic și care nu au cedat locul lor cu toate asalturile celor noi veniți la lotul tricolor. Sigur că un Iordănescu sau un Năstase (acesta din urmă prăbușindu-se inexplicabil spre sfîrșitul turului), pot oricînd să facă față unei formații de primă mînă, dar nu e mai puțin adevărat că în anticamera naționalei îi și vedem pe Iordache (pe unde-o fi, sărăcuțul de el ?), pe Aelenei, pe Hajnal, pe Olteanu și Vlad (care au mai gustat din bucuriile selecționării), pe Lică, Györfi și pe alții...

Mă bucură victoriile de anul acesta și mă uit cu mai puțină îngrijorare spre viitor. De undeva, din sacul nesfîrșit al talentelor fotbalistice, răsar noi stele. Am o plăcere proaspătă să aud că pe la Petroșani se aud nume noi ca Multescu și că la Reșița a fost reinventat jocul cu balonul rotund. Îmi place că echipa **Sportul studențesc** se pregătește să ia locul **Progresului** în grupa celor patru bucureștene tradiționale. Fotbalul nostru nu stă foarte bine acum, dar stă binișor.

La mulți ani ca acest '71 !